

Totalitarizmus ideológie LGBT. Pederastia a Homo štýl ako revolučné baranidlo na zničenie spoločnosti a kultúry

- CZ24 News | 26. června 2021

NEMECKO: Pederastia a tzv. homosexuálny životný štýl mali byť revolučným baranidlom, ktorý pripravoval pôdu pre nové Nemecko.

Americký publicista a neokonzervatívny spisovateľ Jonah Goldberg vo svojom bestselleri [Liberálny fašizmus](#) si všimol, že „nacizmus vyzdvihoval mnoho tém, ktoré charakterizujú neskoršie verzie Novej ľavice: odmietanie racionalizmu, dôraz na to, čo je organické a holistické – vrátane ochrany životného prostredia, zdravého stravovania a cvičenia – a predovšetkým nutnosť „prekonať“ pojem (spoločenskej) triedy.“

Sú to iba symptómy čohosi oveľa hlbšieho. Nemecký národný socializmus treba považovať za konglomerát všetkých tých ideologických prúdov, ktoré boli v nemeckej kultúre (vrátane politickej kultúry) už dávno prítomné a ktorých spoločným menovateľom bolo odmietnutie kresťanstva. Nejde iba o čisto náboženskú otázku (hoci, pokiaľ ide o dôsledky, je najdôležitejšia), ale aj o kresťanskú víziu človeka, kultúry a spoločnosti.

Taký charakter mal biologický rasizmus (považovaný, podobne ako komunizmus, za „vedecký“

výdobytok), ale aj eugenika, propagácia telesnej zdatnosti či modernosti (rádio, diaľnice) ako alternatívy k „starému, prehnutému svetu“. Kult vitality a mladosti, ktorý bol v národno-socialistickom hnutí prítomný od samého začiatku, mal podobné konotácie. Podobne ako ostatné zložky tejto ideológie, nevymyslel ho Hitler, Rosenberg a partia okolo nich, ale NSDAP ho prevzala z „kultúrnych zdrojov“ prítomných v Nemeckej ríši dávno pred vypuknutím prvej svetovej vojny.

Na prelome 19. a 20. storočia sa vo francúzskej tlači i literatúre čoraz častejšie objavovalo označenie „nemecký hriech“. Nešlo o pruský militarizmus či o nafúknutý etatizmus hohenzollernovského štátu. Pod týmto pojmom sa skrývala homosexualita a celá homosexuálna kultúra. V tom istom čase sa Berlín so svojim dynamickým rastom obyvateľstva, rozrastaním miest a industrializáciou stával svetovou metropolou (*Weltmetropole*) a hlavným mestom európskej – a vzhľadom na vtedajší význam Európy – aj svetovej homosexuality.

V roku 1906 Nemeckou ríšou otriasol škandál, keď bola v tlači zverejnená správa o existencii homosexuálnej siete v najbližšom okolí cisára Viliama II. Jej najdôležitejšou postavou bol gróf Philipp zu Eulenburg, najbližší poradca Hohenzollernovcov od roku 1890. Po „Eulenburgovej afére“ sa začalo nielen nad Seinou písať o „nemeckom hriechu“, pod ktorým mali na mysli pederastiu.

Šťahovavý „Klub pederastov“

Expanzia homosexualizmu v Nemecku na začiatku 20. storočia nebola javom obmedzeným iba na úzky kruh aristokratickej spoločnosti. Tento jav bol charakteristický aj pre vtedajšie dynamicky sa rozvíjajúce „mládežnícke hnutie“ (*Jugendbewegung*). Jeho najznámejšou formou boli *Šťahovavé vtáky* (*Wandervogel*), ktoré niektorí historici považujú za archetyp neskorších mládežníckych „protestných hnutí“ v Nemecku 20. storočia (Ch. Fuller).

Názov pochádza z pôvodnej formy aktivity účastníkov tejto mládežníckej iniciatívy. Na začiatku 20. storočia po celej Nemeckej ríši putovali skupiny študentov a gymnazistov, ktorí chceli na jednej strane prejaviť svoj obdiv k „nemeckej prírode“ a na strane druhej vymaniť sa zo sveta „buržoázných hodnôt“. V tomto prípade nešlo iba o rozchod s buržoáznou mentalitou, či o odklon od zhonu priemyselnej civilizácie, ale – s odstupom času v čoraz väčšej miere o **odklon od noriem kresťanskej (hlavne katolíckej) morálky**.

Prejavom tohto postoja bol šíriaci sa homosexualizmus medzi *Šťahovavými vtákmi*. Tento fenomén bol taký bežný, že ďalším, najpopulárnejším názvom tohto hnutia v Nemecku krátko pred vypuknutím I. svetovej vojny bol *Klub pederastov* (*Päderastenklub*). Bolo to po široko medializovaných homosexuálnych pedofilných škandáloch v nemeckej tlači, ktoré postupne vybuchovali v jednotlivých skupinách *Šťahovavých vtákov*.

Krédo prvého nemeckého mládežníckeho hnutia 20. storočia spísal v roku 1912 Hans Blüher vo svojom trojzväzkovom diele *Nemecké hnutie Šťahovavých vtákov ako erotický fenomén*. Autor (narodený v roku 1888), deklarovaný homosexuál, vo svojej práci zdôraznil, že podstatou *Wandervogelov* je „hierarchia miláčikov“ (*Hierarchie der Lieblinge*). „*Ide o to*“, napísal Blüher, „*aby mládež zverila svoje srdcia dospelým mužom*“. Nielen srdcia, pretože – ako napísal ten istý autor – hnutie *Šťahovavé vtáky* malo „*dávať priechod sexuálnej vášni dvanásť- či pätnásťročných detí*“.

Tieto tézy Blüher rozvíjal vo svojom ďalšom diele s názvom *Rola erotiky v mužskej spoločnosti*. Na stránkach dvoch zväzkov dávno pred Wilhelmom Reichom rozpracoval teóriu „politického erosu“, v tomto prípade s otvorene homosexuálnym (a pedofilným) nádychom. Stručne povedané, táto teória tvrdila, že mužsko-mužské „erotické vzťahy“ by mali byť základom pre vytvorenie nemeckého

národného spoločenstva budovaného na nových (čítaj: protikresťanských) základoch.

Nie je náhoda, že Blüherove tézy si ešte pred II. svetovou vojnou všimli a priaznivo komentovali takí teoretici a praktici sexuálnej revolúcie ako Sigmund Freud a Magnus Hirschfeld (vodca organizovaného nemeckého homosexuálneho hnutia).

V službe revolúcie

Ešte pred rokom 1933 sa nemecké „mládežnícke hnutie“ spojilo s ďalšou emanáciou protestného hnutia proti svetu „skazených hodnôt“, ktorou bola NSDAP. K národnému socializmu sa pridali aj Hans Blüher, autor koncepcie „politického erosu“, a radikálny antisemita.

Mníchov – mesto spojené s počiatkami nacistického hnutia – bol, podobne ako Berlín, centrom umeleckej bohémy a podobne ako hlavné mesto nad Správou mal pomerne rozsiahlu homosexuálnu scénu. Prví nacisti sa stretávali v mníchovských pivniciach, medzi ktorými bola aj pivnica Bratwurst Glockl, známa tým, že sa v nej schádzali miestni homosexuáli.

Jedným z nich bol kpt. Ernst Röhm, ktorý do Nemeckej národno-socialistickej robotníckej strany vstúpil ešte pred Adolfom Hitlerom. V roku 1921 Röhm prevzal velenie nad organizáciou *Sturmabteilung* (SA) – ozbrojenou zložkou nacistického hnutia. Na ich čele stál až do roku 1934, keď v rámci vnútrostraníckej očisty (Noc dlhých nožov, 30. júna 1934) na Hitlerov príkaz bol spolu s celou svojou homosexuálnou sieťou usmrtený.

Ako píše jeden z historikov zaoberajúcich sa dejinami Tretej ríše: „*Röhm navrhoval taký spoločenský poriadok, v ktorom by sa homosexualita považovala za vzor ľudského správania a tešila by sa dobrej povesti*“ (L. Snyder). Nešlo však iba o to. Pederastia i tzv. homosexuálny životný štýl mali byť revolučným baranidlom, ktorý pripravoval pôdu pre nové Nemecko.

Niektorí Hitlerovi životopisci sa domnievajú, že Hitlerom zorganizovaná „Noc dlhých nožov“, ktorej jednou z obetí bol aj Röhm, nebola ani tak prejavom Führerovej „homofóbie“, ako skôr snahou zabrániť tomu, aby vyšli najavo jeho intímne tajomstvá, ktoré možno súviseli s homosexuálnou minulosťou budúceho „vodcu Tisícročnej ríše“. V tejto súvislosti sa povrávalo, že mladý Hitler sa počas svojich viedenských rokov (1907 – 1912) živil ako mužský prostitút. Túto otázku nie je možné definitívne uzavrieť na základe v súčasnosti dostupných zdrojových materiálov.

Obete a kati

Po roku 1933 Hitler presadzoval politiku zameranú proti organizovanej homosexualite v Nemecku (znovu sa vynára otázka, či nešlo o zahľadenie genézy NSDAP). Podľa paragrafu 175 nemeckého trestného zákonníka (dávno pred Hitlerom), ktorý postihoval homosexuálne činy, bolo niekoľko tisíc pederastov poslaných do koncentračných táborov. Odhaduje sa, že takmer polovica z nich zahynula.

Treba poznamenať, že likvidácia Röhmovej frakcie neznamenal vyhladenie homosexuálnej komunity v nacistickom hnutí. Asi nebola náhoda, že mládežnícka organizácia *Hitlerjugend* sa bežne nazývala aj *Homojugend*. V nemeckej katolíckej tlači, ktorá až do roku 1937 smela v Ríši vychádzať, boli katolícki rodičia vystríhaní pred posielaním svojich detí do tejto organizácie poukazujúc na protikatolícku ideológiu a šírenie homosexuality a pedofílie v radoch „novej nemeckej mládeže“.

Homosexualisti v nemeckých koncentračných táboroch neboli iba obeťami. Boli medzi nimi aj krutí

kápovia a vedúce kádre tovární na smrť. Jedným z nich bol Max Biela, jeden z veliteľov v koncentračnom tábore v Treblinke, ktorý „mal harem pozostávajúci z malých židovských chlapcov. Páčilo sa mu, že sú mladí a nemajú viac ako sedemnásť“ (J. F. Steiner). Elie Wiesel zasa spomínal na jedného z veliteľov barakov v Osvienčime s „tvárou vraha“, ktorý „podobne ako veliteľ tábora mal rád deti. (...) Ako sa neskôr ukázalo, nerobil to nezištne: medzi tunajšími (v Osvienčime) homosexuálmi prevládalo obchodovanie s deťmi“.

Zdroj: christianitas